

2023/5

r0.7a

Poutník

časopis Obce unitářů v Brně

Zamyšlení s Viktorem Franklem

- *Smyslem života je dávat životu smysl.*
- *Postavte člověka před zrcadlo a odstraňte z jeho života veškeré povědomí o Bohu, andělech a démonech. A pak mu můžete říci: Teď máš před sebou svého nejnelítostnějšího soudce.*
- *Všechno může být člověku odebráno, až na jednu věc: poslední z lidských svobod - zvolit si přístup člověka za všech daných okolností, zvolit si vlastní cestu*
- *Vidím v tom skutečnou výzvu připojit se k této menšině (slušných lidí a světců). Neboť svět je ve špatném stavu, ale všechno bude ještě horší, pokud každý z nás neudělá to nejlepší. A tak tedy bud'me bdělí - bdělí ve dvojím smyslu: Od Osvětlení víme, čeho je člověk schopen. A od Hirošimy víme, co vše je v sázce.*
- *Úloha každého člověka je stejně jedinečná, jako je jedinečná jeho příležitost ji splnit.*
- *V některých ohledech utrpení přestává být utrpením v okamžiku, kdy najde smysl, například smysl oběti.*
- *Když člověk nemůže najít hluboký smysl, rozptýlí se potěšením.*
- *Nemůžeme přece posuzovat životopis podle délky, podle počtu stránek; musíme posuzovat podle bohatství obsahu ... 'Nedokončené' někdy patří k nejkrásnějším symfoniím.*

Zdroj: <https://citaty.net/autori/viktor-frankl/>

OBSAH

r 0.7a

VÁNOČNÍ (Cestou do Vranova). (<i>P. H. Poutník</i>) _____	2
Důvěra, ten vzácný květ (<i>Milan Klapetek</i>) _____	3
O boží výchově (<i>Eva Švecová</i>) _____	6
Drobného street (<i>Jarmila Plotěná</i>) _____	14
O vnitřní skutečnosti (<i>Jan Jan</i>) _____	15
Sníh (<i>P.H. Poutník Pcd</i>) _____	20

Obrazový materiál:

s. 1 Foto: Vánoční strom na Zelném trhu - Jarmila Plotěná

s. 13 Foto: Zasněžená krajina - Pavel Sedlák

s. 14 Foto: Schodová ulice - Jarmila Plotěná

s. 20 Sněhová vločka: Af Alexey Kljatov - Eget arbejde, CC BY-SA 4.0,
<https://commons.wikimedia.org/w/index.php?curid=39993014>

VÁNOČNÍ. (Cestou do Vranova).

Jdu krajinou, jdu krásnou zimní krajinou,
snad zabloudil jsem,

zdá se

jakoby zavedly mě kroky na jinou...

Les plný sněžné krásy!

Na zemi, v korunách stromů, na větvích

(jakoby dávný duch dětství a klukovství na mě dých!)

bachraté duchny sněhu barokní,

v duši mně píš'aly jemných varhan a cinkot zvonků zní,

občas se vítr zatočí, sněhová tříšť se mezi stromy věje,

chci jako dítě vrhnout se šťastně do závěje,

velebné ticho po lesích, a všude zdravý mráz,

být člověkem je půvabné,

někdy však (ano či ne ?!) jakoby cosi ubývalo v nás !

Jdu předvánoční cestou, a všude plno sváteční

postříbřené jinovatky !

Budu chtít projít do Nádhery kouzelnými vrátky

- a nevracet se zpátky !...

K vánocům 2023, Vranov u Brna

P.H.Poutník

DŮVĚRA, TEN VZÁCNÝ KVĚT!

Představte si nejprve takovou situaci: Vlakové kupé, kde u okna sedí jeden člověk. Sedí pohodlně a otevřenou tašku má vedle sebe. Na zastávce přisedne další, a posadí se na opačný konec sedadla, k uličce. Ten první na to reaguje tím, že tašku pečlivě uzamkne všemi zipy a knoflíky a přemístí si ji na druhou stranu, co nejdál od nově příchozího. Další „záběr“: Prodavačka vrátí kupujícímu drobné, a ten je pečlivě a dlouho počítá, než je s tím konečně hotov a potom bez pozdravení odchází ... Co mají tyto dva příběhy společného? Ano, uhodli jste to, je to nedostatek důvěry k někomu.

Mnoho darů a statků, které jsou nezbytné pro život si začneme uvědomovat teprve tehdy, když nám chybí, když je postrádáme. Pokud jde o důvěru, tam je situace trochu složitější, a o to více je potřeba se nad tím zamyslet. My jsme zde totiž na nedostatek důvěry zvyklí a nějakou důvěru ani moc neočekáváme. U nás si spíše nevěříme, všechno se musí evidovat a vykazovat, „aby v tom byl pořádek“. O to větší překvapení člověka může potkat v cizině, kde se naopak někde může s důvěrou přímo překvapující setkat. Jistěže ne všude, ale někde ano. Nikdy nezapomenu na svůj studijní pobyt ve Švýcarsku před 34 lety, v kouzelném školícím středisku Světové rady církví v Chatteau de Bossey. Našinec se tam setkal s prostředím, kde se nic nesepisovalo, nepočítalo, nekontrolovalo, a přesto všechno fungovalo! Knihy v knihovně se vracely jen tak, že je člověk jednoduše položil na jeden pult. U jídelny stála na veřejně přístupném místě lednička, plná dobrot, od zákusků po lahve vína. Nikdo to nehlídal, žádný zámek či petlice. Byli jsme tam na každém kroku jako Alenka v říši divů. Náš národ má jistě mnoho vynikajících vlastností, ale něco takového si zde u nás přece jenom představit nedovedu. Byl jsem i svědkem toho, že se tam jeden krajan jednou ptal, jak jim to funguje, zda se jim něco „neztrácí“, a nikdy nezapomenu na nechápavý pohled tázaného, proč že by se jako mělo něco ztrácet? Inu, jiný kraj, jiný mrav... Ačkoliv, vzpomínám si, že za mého dětství se v mé rodné vesničce na Vysočině chaloupky nezamykaly, a když, tak klíč byl neomylně za květináčem nebo pod rohožkou. Proto je mně dodnes zamykání čehokoliv cizí a když vidím na skromném panelákovém bytu pancéřové ocelové dveře s osmi zámky, nestačím se divit.

Důvěra je cosi úžasného – je to riskantní sázka na to, že se ten druhý člověk zachová předvídatelným eticky korektním způsobem, a není tedy nutno některé hodnoty střežit a úzkostlivě evidovat. V ovzduší důvěry je jakákoliv akce jakékoliv pospolitosti mnohem, mnohem jednodušší, radostnější a obvykle i úspěšnější. Na to by přišel každý, tak proč to, u všech všudy, u nás také tak nezavedeme? Ono to s tou důvěrou není tak jednoduché, a rozhodně ji nelze zavést úředně a na rozkaz. Důvěra se rodí z důvěry. Mistr Konfucius vyslovil zajímavou myšlenku – jednáme-li s lidmi tak, jakoby byli lepší, než jsou, děláme je lepšími, jednáme-li s nimi jakoby byli horší, děláme je horšími. To jsme si uvědomili u té plné ledničky – ona důvěra přímo zavazovala, zatímco tam, kde vám někdo všechno přísně odměřuje a kontroluje, zda jste si snad nevzali víc, tam má člověk přímo hmatatelné pokušení si také opravdu více vzít! „Oni nás tu stejně tak jako tak považují za zloděje, dávají nám to tou nedůvěrou jasně najevo, tak co? Přece je nezklameme! Hrábni tam ještě jednou!“ – tak jsem to také kdysi slyšel trefně vyjádřeno.

Jednou zvláštní oblastí našeho bytí, která je bez důvěry skoro nemožná, je politika, a to od obce až po Evropskou unii. Rozhodování a koordinace, kterou mají volené orgány na starosti jsou nepředstavitelně složité a je nutno brát v úvahu nespočet veličin, navíc často proměnlivých a těžko uchopitelných. Jejich rozhodnutí nemusí a skoro ani nemůže „štymovat“ člověku, který se na problém dívá z rychlíku nebo z ponorky. Pro ony politiky musí být asi velice smutné a skličující, když výsledkem jejich složitého rozhodování je něco, co je přijato s **apriorní** nedůvěrou. Politikům jsou podsouvány všemožné nečestné vedlejší sobecké motivy a kdeco. Jak bylo v jednom románu řečeno, u nás se vždy každý nevzdělaný kmán cítil být chytřejší než pan hrabě. Jelikož se s „příkazy shora“ nedá nic dělat, alespoň se jejich realizace všemožně sabotuje, což může způsobit a obvykle také způsobí to, že se očekávaný efekt opravdu nedostaví, což je další argument pro ještě větší nedůvěru. To je skutečně temný začarovaný kruh. Politikové sice jistě nejsou a nemohou být andělé, jsou to lidé doslova z masa a kostí, omylní jako každý smrtelník, ovzduší vzájemné nedůvěry však všechny ony nešťastné potenciály umocňuje a výsledkem je nespokojenost, blbá nálada a nefungování i toho, co by snad při troše vzájemné důvěry, pochopení a dobré vůle fungovat mohlo.

K tématu „nedůvěra“ neodmyslitelně patří jedno velmi moudré úsloví – **podle sebe soudím tebe**. Člověk totiž do toho, jak vidí a hodnotí toho druhého, mimoděčně promítá své vlastní myšlení. Z toho ovšem vyplývá závažný závěr – člověk nedůvěřující lidem dává svým postojem najevo, že je sám schopen všeho. Proto jsou také dobří lidé obvykle důvěřiví a někdy až naivní a bývají také často napáleni. Jsou však většinou nepoučitelní, protože k tomu, aby přestali druhým důvěřovat, k tomu by se museli změnit, a to naštěstí většinou neudělají. Kdysi se razilo zajímavé heslo: „Věřit, ale prověřovat!“ Myslím, že jsem to často slyšel na vojně. Bylo-li by to pochopeno správně a s přesnou citlivou pravou mírou, může to být někdy ona zlatá střední cesta mezi nedůvěrou a důvěrou takzvaně úplně slepou. To když dá člověk, obvykle senior, všechny své úspory neznámému člověku, který údajně potřebuje ty peníze na to, aby získal milionové dědictví po strýci z Ameriky a pak mu to všechno bohatě a mnohonásobně vrátí! To ovšem asi už není ani důvěra, ale něco úplně, úplně jiného...

Pravidla svaté lásky v 1. epistoletě Pavlově ke Korintským kap. 13 nám k tomu možná mohou také něco říci – je tam psáno, že **láska věří**. Křesťan by to mohl pochopit i tak, že menší porucha nastane, když naletíte, než když zásadně nedůvěřujete a tím křivdíte a onoho člověka ještě zhoršujete. Ono už je to asi tak, že k důvěře si musíme své bližní přivést a vychovat právě tím, že budeme důvěrou k nim riskovat. Riskování ovšem patří k lásce jako blechy k psovi, a láska sama je vlastně to nejkrásnější a nejušlechtilejší riziko, dodávající životu šmrnc a šťávu! Důvěřovat člověku, to jedna čárka v onom širokém spektru projevů lásky, a to ve všech jejích podobách. A zachovat mu důvěru dokonce i tehdy, když ji třeba někdy zklame, to je vlastně jakýsi zákonitý test pokročilosti v této úžasné ctnosti! Přeji vám, abyste obstáli!

S důvěrou, že to správně pochopíte, ve spěchu napsal

Milan Klapetek

O BOŽÍ VÝCHOVĚ

Milí přátelé, jsem velice ráda, že jsem měla možnost nahlédnout do života a snah lidí, kteří chtějí poznat více, nežli člověk běžně poznává a přizpůsobuje život svému prostředí, ale také tomu, co poznává jako něco vyššího, vedoucího člověka tam, kde se snad všechny duše shromažďují, nebo tam, kde vládne Bůh ...

Tak si to nějak různě představujeme, dokud nejsme uchopeni Boží láskou, která nám kromě darů současného žití dává i možnost nahlédnout do podstaty života, do skutečného děje. Ten začíná ve světě duchovním, protože přece i náš Stvořitel je duchovní podstaty. Hmota, ve které se nacházíme je projev Boží lásky, tvorby a moudrosti. Hmota nám byla poskytnuta viditelně a cítitelně, aby se naše duše mohly lépe vžít do skutečností, které život přináší. Poznat, co je bolest, co je nenávisť, co je láska, svědomí, co je odpuštění, ale také síla myšlenek.

Jsme-li Boží děti, stvořené k obrazu Božího, jak se mnohdy dovídáme a někdy také poznáváme, máme i možnost naše Božství v sobě rozpoznat a dále rozvíjet, abychom vše, co nám bylo darováno uplatňovali k odhalení toho Nejvyššího, čeho můžeme dosáhnout. A to znamená blížít se k našemu Stvořiteli, Dárci veškerého života a to neviditelného i viditelného. Vítězně a dojatě se radujeme, když poznáváme „ZDROJ ŽIVOTA, nebo JISKŘIČKU BOŽSTVÍ v nás, nebo KRISTOVSTVÍ V NÁS“.

Neblížíme se však často k Jeho podobnosti po stránce vnitřní hodnoty, nýbrž většinou chybně tak zvaně „hlodáme“ pouze na okraji, v kůře Stromu života, protože ten je vidět, a domníváme se, jak jsme pilní. Ale kdopak domyslí, že uvnitř stromu jsou síly, které strom vyživují a dotváří. Tak je to i s námi. Doslova se mnohdy rveme a zápolíme až téměř boxujeme zcela bezohledně, abychom se prosadili, abychom dokázali a abychom získali. Ale CO? Zase jen kůru stromu, neboť jsme se v tom zápolení zapomněli podívat co je dále. I když jsou jedinci, které zajímá i co je dále, v hloubce, zase je však může jejich vůle, diktovaná a ovládána egem vytrhnout zpět.

Většinou nejsme vyzbrojeni ani připraveni na to, co by bylo s námi, kdyby Strom byl pokácen, nebo v požáru zanikl. Máme sami v sobě nějakou sílu, nebo schopnost, která by se pozvedla nebo nějak napojila

na Sílu nejvyšší a my jsme se tím zachránili? Nebo snad se objeví Zachránce, který nás vytrhne a odvede do bezpečí?

No a co se může stát, kdyby byl ten zachránce spravedlivý a podíval se, jak je ta neviditelná částička, jejíž viditelnost již leží poničené bez života, jaká je vlastně její hodnota. Ty nejsilnější spatří nejdříve a posune k Síle nejvyšší, ty slabší prozkoumá, co jim v růstu bránilo a shledá-li to omluvitelným, zachrání je též.

My, lidé, jsme vybaveni od svého Dárce Života tak, abychom se mohli poznávat, chceme-li, zkoumat své pohnutky a podívat se na sebe kriticky. Můžeme mít na mysli, že náš Dárce vidí i to, co bychom nechtěli, aby viděl, ale On má tu schopnost, vždyť nás do detailu myšlenkou stvořil tak promyšleně, že dnešní pokročilá věda ještě stále ví, že vše neví.

V Božském, svatém, nedosažitelném majestátu je zahrnuto i sedm vlastností, kterými nás také, jako Své děti obdařil. Jsou to především:

LÁSKA, MOUDROST A VŮLE. Srovnáme-li to s našimi možnostmi, máme to přece podobné. Naše láska uvidí něco bolestivého. Napadne ji, že by se dalo pomoci.

Moudrost - náš rozum rozhodne, zda je to proveditelné a rozumné, a naše vůle nás přiměje, abychom vstali a šli naši představu vykonat. Může to být i opačně. Náš rozum vyprodukuje myšlenku, láska v srdci ji schválí jako dobrý, láskyplný čin a my opět svou vůlí jdeme společně dohodnuté vykonat.

ŘÁD, který je stanoven, je neměnný, ani Dárce života jím jednou Sebou samotným stanovený, nemění. Naše lidství je také v Řádu, i když si to neuvědomujeme a bereme vše, jako pouhou samozřejmost. Dokonce mohou vzniknout i snahy, abychom se z řádu vymanili a vytvářeli si nějak umělý, podle lidských možností a jednostranných zkušeností.

VÁŽNOST - toto slovo znamená něco podobného jako doba trvání, nebo trvanlivost stvoření, pokud je drženo Boží myšlenkou.

TRPĚLIVOST - oproti našim pojmům o délce trpělivosti je nekonečně velká. Například (z NoZje¹): Učedníci se Ježíše tázali, proč nepoužije Ježíš své moci, nebo mu snad došly hromy a blesky, aby zahnal své pronásledovatele ... Vysvětlil jim, že lidská trpělivost je velice krátká, kdyby On měl takovou, dávno by byl celý Vesmír rozložen.

MILOSRDENSTVÍ - jedna z Božích vlastností, kterou známe lépe a více se k ní obracíme. Obzvláště, jsme-li v koncích s našimi možnostmi a jsme přesvědčeni o nemožnosti něco s našimi silami změnit. Tu potom všemožnými způsoby prosíme o Boží milosrdenství. Také je možno zde vzpomenout na část známé modlitby

„Pane, nejsem hoden, abys vešel pod střechu mou, ale toliko rei Slovem a uzdravena bude duše má.“

Tato slova vypovídají o uvědomění si lidské duše své nedostatečnosti, vycházející z nedbalosti vůči Boží výchově. Bůh se přece stále snaží ukazovat lidem, jak mají žít, čeho se mají vystríhat, chtějí-li se k Němu přibližovat. Je nám ponechána naše svobodná vůle, protože naši duši tvoří naše duševní hodnoty, neboli vlastnosti a hmotné tělo je jejím nástrojem. Prosíme-li Boha o splnění nějaké naší prosby, vždy může cokoli podniknout, vidí-li ze svého stanoviska prospěšnost tohoto daru.

Nezapomeňme, že naše tužby nemusí mít takové výsledky, jaké si od nich slibujeme, a dar by nám mohl ještě více ublížit, tělesně, ale i duchovně.

Prosíme-li za zesnulé, Bůh ve své slitovné lásce může odpustit duši různá provinění, kterých si je vědoma a tíží ji, ale nemůže duši vzít „za ouško“ a vyzvednout ji do vyšších míst, pokud není schopna do nich dorůst. To by se duše zničila, neboť její existence jsou vlastně její kvality a jsou-li podloženy láskou, jsou hodnoceny. My můžeme onu duši posílit láskou, kterou jí zároveň se vzpomínkou věnujeme, tím se stane více schopnou vnímat potřebné pro svůj současný stav.

Všech **SEDM BOŽÍCH VLASTNOSTÍ** je v Božství plnosti uloženo a udržují se v rovnováze, vzájemně se podporující.

Lidé však též obdrželi tyto vlastnosti, ale používají je jen s ohledem na svůj prospěch, nejdříve hmotný. Ale jdou-li ve svém osobním výzkumu dále, pochopí, že člověk má též onu duševně-duchovní část. Každý si může ověřit své kvality, chce-li a výsledky jsou tím pravdivější, čím méně sami sobě lžeme.

Nyní přicházím k hlavnímu tématu, posledního vysílání na YouTube na kanále Jan Jan - Léčení slovem.

Kdo předtím sledoval moje první video „Jak jsem doklopýtala k Ježíši“, byl jistě radostně překvapen, kolik projevů Boží milosti

se mi dostalo. Nesmírně jsem se radovala a toužila se s posluchači podělit, protože Náš jediný Otec nás nejen vede, nýbrž i dává nám projevy lásky, abychom se opravdu přesvědčili, že nás vidí a že dopouští to, či ono, aby nám pomohl na cestě zpět, k Božství. A aby nám pomohl důkazně i na potížích současného života. Takové události mohou zapálit naše srdce nadějí, jistotou a LÁSKOU, která nás může dovést k uvědomělému návratu k Otci. Prozatím se vracíme většinou nevědomky, ale všichni putujeme cestou biblického „ztraceného syna“.

Vyozorovala jsem, že Boží výchova nám věnuje nejprve poučení, ale potom následuje období praxe, kde máme dokázat svou osobní duševní vyspělost.

Nejlépe, jsme-li vystaveni stále těžším zkouškám. Nu a vidíte, sotva zvedl Otec o trošku více příčku vyspělosti, neuspěla jsem. Bylo to na videu „Výchova Boží“ zřetelně poznat. Tuším, jak jste se pohoršeně divili, očekávali jste jistě povzbuzení, radost, a místo toho do ztracena ...

I já jsem se divila, cítila se trapně, nějak jako podvodník, lhář, a co navíc, trápila mne představa, že jsem možná prvním videem někoho pozvedla k důvěře v Boha, ale touto ukázkou jsem zase vše smazala. To mne trápilo nejvíce. Cítila jsem se tak uboze, že se mi časem vytvořil veršík a sám od sebe deklamoval :

„Bloudím smutně vlastní cizí krajinou, čekám až se těžké mlhy rozplynou.“

A hodně dlouho, dny, týdny a ještě déle. Vím, že mne za to Otec neodsoudil, pouze mi ukázal mou slabinu. Což je také součást Jeho výchovy. Netušila jsem ovšem, že připravenou přednášku doplní Sám, mne použije jako příklad a vám ukáže názorně, abyste na vlastní oči zároveň se mnou prožili SÍLU MYŠLENKY A JEJÍ DŮSLEDKY.

Krátce před přípravou přednášky se mi dostal do rukou článek z časopisu dva roky starého o nesouladu v judaismu ohledně Mesiáše. Trošku mne to zamrzelo, ale příkládala jsem to historii. Z NoZ je totiž vím, že větve kmene Juda zachovávaly ze všech ostatních nejdéle původní nauku, dodržovaly předepsané a proto se staly NÁRODEM VYVOLENÝM. Byl nejvhodnější k opatrování základních ponaučení Hospodina lidem. Starý zákon zůstává pokladem, zaznamenává první projevy Božích činů a pokynů lidem.

Brala jsem to jako historii a dále nerozebírala.

Při přípravě přednášky se mi opět vynořila zneklidňující myšlenka, týkající se současnosti. Vždyť přece i v mém okolí, v mé blízkosti se nachází lidé, nepoznávající, tedy i neuznávající pravou podstatu bohočlověka Ježíše. A dokonce ještě považují Jeho vyznavače za majitele mdlého rozumu.

Pohlédla jsem na knihovnu, kde mám uloženou Bibli, včetně Nového zákona. Ten je přece plný Ježíšových slov, proč by měl lhát? Dále mám ještě darované sešitky o Williamu Branhamovi, kazateli, který byl již od mládí veden k osobní čistotě, neboť jak mu připomínal „tajemný hlas“, je určen k vykonávání velkých věcí. Skutečně se stal světoznámým tím, že dostal dar vyslyšení svých prosb, vznesených k Ježíši. Naplněné obrovské sportovní haly davy uzdravených křičely: „Přijal jsem Ježíše Krista, jsem uzdravený“. Ano, viditelně byli. Nebo též bylo řečeno v čem tkví překážka uzdravení. Napravilo se, a dostavilo se uzdravení. K trvalému uzdravení většinou dochází, ale uvažme rozdíl mezi jen radostně křičícím a tím, kdo přijal od Ježíše více a vzal si k srdci i poučení a zdržel se svých nepravostí. Vždyť Sám Ježíš propouštěl uzdravené slovy: „Jdi a nehřeš více, aby tě nepostihlo něco ještě horšího.“

Tohle se přece nedá zapřít, popřít. Také zápisky krásných sdělení, která obdržel ten, či onen z Boží milosti. Například Johanna Szatmári. Při četbě se srdce chvěje, neb nemůže nepoznat autora.

Nejobsáhlejší sdělení velkého významu obdržel Jakob Lorber. 24 roků psal, co slyšel vnitřním hlasem. Je tam tolik osvětlení, že jsem konečně důkladně pochopila význam slov „vykoupení“ nebo „spasení“.

Přišlo mi líto, že tolik již bylo Boží láskou vykonáno a odhaleno lidem na pomoc, ale vše zůstává hrdou lidskou hlavou bez povšimnutí.

Vstoupily mi slzy do očí, které se později zvrátily na výbuch, promiňte, ale skutečného hněvu. V duchu jse vykřikovala: „Kdo zašlapal Ježíše do země, kdo zašlapal dosud nepochopené pojmy ‚vykoupení‘ a ‚spasení‘, kdo to zavinil, kdo to zavinil a připravil tento nic nechápající stav?“

A to se nemělo stát, vždyť Sám Ježíš v NoZje pravil, že není tak důležité uznání Jeho Božství, jako to, kdyby člověk nepřipouštěl vůbec existenci duchovního života. Bral ohled i na Římány s jejich mnohobožstvím a vysvětloval, že hlavní věcí je, je-li člověk alespoň

ochoten Někoho uznávat nad sebou a Jemu skládat účty. Protože již vyvinutou lásku stačí potom pouze správně nasměrovat. Horší je to i s mnohými pozdějšími křesťany, kteří jsou sice pokřtěni, ale jejich srdce nepoznalo láskyplné pouto, řídí se jen dle svých choutek. Vysvětluje, že křesťanství může působit i jako zlá nemoc, neumíme-li je přenést do vlastního současného života.

A tak místo, abych byla pouze informátorem o darech Boží milosti a uznávala všechny cesty jako projevy pokory, stala jsem se posuzujícím a až odsuzujícím, téměř agresorem. To je ovšem zcela nepřipustné pro toho, který by chtěl pracovat na vinici Boží. Sice se to odehrálo pouze v myšlenkách a také jen chvilkově. Stačilo to však k tomu, že jsem ztratila na chvíli lásku, na jejíž místo se ihned nahrnuly jiné síly.

Bud' někde čekaly připravené na příležitost, nebo jsem se zase trochu vyvedla z klidu, to již ale nevědomě, avšak u přednášení se dopady projevíly hned na začátku. U věty „ne, že je jiná doba, Boží zákony zůstávají stejné“, jsem pocítila zvláštní stav, jakoby do mne něco vjelo. Přímo tak výrazný pocit. Vzrostl ve mně obrovský neklid.

Postupně jsem zachycovala úlomky obrazů, které mne zneklidňovaly. Musela jsem se věnovat vyprávění, takže jen skutečně úlomky prchavých obrazů. Zachytila jsem však ty nejhorší části a nebyla schopna dále myslet, dále hovořit a pod nohama se mi ztrácela jistota. Tento stav prázdnoty a neschopnosti další činnosti jsem již jednou před léty zažila. Zastupovala jsem přednášejícího duchovního učitele. Popisuji to podrobně v mém prvním radostném videu. Dodatečně jsem byla tehdy poučena, že jsem ztratila lásku, proto odstoupila Boží podpora a vytvořil se prostor pro jiné síly. Tak přesně jsem to pochopila i tentokráte, škoda, že jsem se dopustila stejné chyby.

Obrazy se mi pak ještě jednou ukázaly, takže jsem mohla důkladně pochopit, proč mi byly názorně předloženy a to v následujícím pořadí.

„Sedím v místnosti, přede mnou většinou starší ženy sledují zády ke mne nějakou přednášku po mé pravé straně se otevřely na prázdné bílé zdi dveře, způsobem, jako by je někdo lehce vyřezal do tuhého papíru, za nimi bylo temno.

Pocítila jsem silný náraz do hlavy z pravé strany, ne bolestivý, ale velmi cítitelný, v hlavě jsem cítila zvláštní stav, něco jako chaos na hrudi v místě duchovního srdce jsem cítila velké pálení a tlak, který se neustále

zvětšoval, až jsem se obávala, že se mne roztrhne hrud'. Uviděla jsem poprvé důkladně, jakoby zblízka kořen svého jazyka, do kterého se vlévala žlutozelená tekutina, která naplňovala postupně jazyk až k jeho špičce a okraj mého jazyka byl lemován rozdvojenými třepotajícími se hadími jazyky. Tlak na hrudi ustal a mně připadlo, že šířím do prostoru jed.“

Byla to samozřejmě jen názorná ukázka, v obrazech, abychom chápali, jak je nebezpečné produkovat nečisté myšlenky. Měli bychom mít stále na zřeteli, že duchovní život je přítomen v malých částech v celém prostoru, o čemž podrobně informuje NoZje. Takže - máme-li srdce a myšlenky čisté, na základě zákona o přitažlivosti stejnorodého, povzbuzujeme čisté částičky a ty se k nám mohou připojit, nebo nás posilovat v čistotě. Tím vlastně dobro nebo lásku rozšiřujeme. Proto nám také moudří říkají, že máme začít sami u sebe a varovat se nejen špatných skutků, ale i nečistých myšlenek. Že jediné tak můžeme pozvednout sílu lásky a čistoty všeobecně.

Totéž platí i u sil záporných, negativních, přesně to samé. Dopady jste osobně poznali na mém předcházejícím videu. Považovala jsem za svou povinnost vám doplnit to, co jste neviděli a tím vás na tuto závažnou skutečnost upozorňuji.

Nyní můžeme porozumět, co znamená Ježíšova věta: „Udržujte krb svých myšlenek čistý, neboť nepřítel obchází jako hladový lev“.

Jedna z výchovných pouček také radí, abychom si občas zkontrolovali, kde stojíme, neboť nad námi, pod námi i kolem nás se nachází neviditelný duchovní život.

Nebo slova, abych se pevně držela Boha, protože nejsem dost silná, abych sama odolávala zlu.

Nakonec ještě jedno Ježíšovo poučení, abychom se nezlobili na ty, kteří nám ubližují, ale abychom se hněvali na zlo, které je uchvátilo. Proto se máme modlit za ty, kteří nám ublížili. Máme se učit odpouštět, neboť i my očekáváme odpuštění od Nejvyššího.

Milí přátelé, putující po různých cestách za jedním a stejným cílem, přeji vám všem, abyste dosáhli poznání, které vás zahřeje a bude sílit po celý život.

Přeji vám vítězství v čestných bojích, ale i v tom nejtěžším, to je boj sám se sebou.

Eva Švecová

..... a já odcházím trénovat se v praxi, abych u příštích těžších zkoušek obstála

Děkuji za projevenou přízeň a přeji krásné následující dny křesťanům, radujících se z narození Ježíše, ale krásné dny i všem ostatním, kteří si budou svátky oslavovat projevovanou vzájemnou láskou. A pro další nový rok přeji všem Boží požehnání.

Eva Švecova-Adamova.

1) zkratka NoZje: NOVÉ ZJEVENÍ na úsvitu třetího tisíciletí – učební a nahlédací dílo, dané Jakubem Lorberem, sestavené Dr. Waltrem Lutzem.

DROBNÉHO STREET

Tyto fotky jsou z podivné, jaksi nebrněnské ulice - třídy Schodová. Je jako vytržena z jiného města a do Brna vlepená.

Schodovou jsem dneska ráno vyběhla poprvé. Vždycky jsem byla zvědavá kam ty strmé, z ničehonic schody uprostřed zástavby, vůbec vedou. Nějak jsem si myslela,

že vedou jen tak a nemají žádný cíl,
že na Konec myslel,
kdo je tak postavil.
Že tam nahore žádné Brno už není
a když po nich vystoupím, čeká mě překvapení.

Tak jsem se divila dneska velice,
že nad schody je další brněnská ulice.
Čekala jsem tam cosi jako náhlé ukončení
a ono to vede dál,
jak by jen navázal.

Tak jako v životě,
nikde konec není.

12. 12. 2023 Jarmila

O VNITŘNÍ SKUTEČNOSTI

Vážení přátelé, dovoluji prosím, abych Vám sdělil několik myšlenek, plynoucích z mého nitra přímo k nitru Vašemu,

Mluvím k Vám milí přátelé, ne však k Vám jako osobám, tělům a egům.

Mluvím k Vaší nadčasové podstatě, která v nás emanuje v život.

Někdo ji nazývá Bohem či svatou podstatou, někdo existencí prostupující vše projevené.

Někdo ji už velmi dobře zná, jiný teprve nejasným tónem říká, „o čem to jen Jan stále hovoří?“

Mudrci všech časů poukazovali na staré, dávné duchovní pravdy.

Poukazovali na neustálou přeměnu všeho projeveného a poukazovali na stálost vědomí v nás, které v pravé podstatě prožívá naše životy.

Každý v sobě máme nadčasovou podstatu bytí, která vidí našima očima a slyší našima ušima.

Každý v sobě máme vědomí, které prožívá vjemy našich smyslů a iluze vytvářející se v mysli.

Nejsme ale iluzemi, už vůbec ne myšlenkami, jsme tím co zůstává, když se všechny myšlenky uklidní, jsme tím co pozoruje a je svědkem všech prožitků našich životů.

Tam v hloubi nás je ta nejpřítomnější skutečnost Bytí, skutečnost Bytí, kterou čas ani prostor neomezuje, skutečnost Bytí ze které naopak časoprostové dimenze emanují.

Osvícený člověk se dostává do takové hloubky sebe sama, že se spojuje s podstatou světa, Já a můj otec Jedno jsme. Stává se tak podstatou všeho a poznává neomezenou podstatu života všech bytostí, kterou je i on sám.

Rozpoznal, že právě jeho vlastní mysl mu jaksi zakrývala tuto pravou skutečnost.

Iluze a představy v naší mysli vytvářejí iluzi naší osoby, ega. Takovéto iluze zapřičiňují, že se cítíme speciální v jakémkoli směru, přitom pramene života, který oživuje naše tělo si mnohdy ani nevšimneme.

Čím více iluzí v naší mysli, tím více zmatku, chtění, tužeb, plánů a ulpívání je v našich životech.

Oproti tomu čistá mysl, která vidí, to co vidí a slyší to co slyší, nezkresluje tak vjemy a život se stává jasnější. Čím je mysl čistější, tím přímější je vstup do hloubek našeho nitra a snazší je spojení s tím Božským v nás.

Mluvím k Vám proto, že cítím v sobě tuto povinnost, říci Vám o Svaté skutečnosti.

Zde uvnitř nás (mluvčí ukazuje na svou hrud') je pramen života, Boží přítomnosti.

Zde uvnitř nás je Svatý grál esence života, kdo se s ním setkal, už nechce nikdy více válek a hašteření mezi lidmi ani zvířaty. Kdo se s ním setkal, Vážení přátelé, chápe, že k životu je třeba úcty jako takovému a nikoli pouze úcty na základě úspěšnosti ega, jak se tomu často děje.

Kdo seznámil se s vnitřní podstatou, ten vidí ji ve všech bytostech a už nepotřebuje s nikým soutěžit. Přirozeně chápe rovnost. Nechce se nad nikoho povyšovat ani ponížovat. Chce oslavovat Boží život podstaty a sdílet nekonečnou tvořivost existence. Radovat se z neosobní, nepodmíněné Lásky, která tolik provází onu vnitřní skutečnost.

Takový člověk snadno je osvobozen od lepivých tužeb pudových nebo majetkových. Kdo Bohatství vnitřního Království našel, ten se cítí bohatý i když jde bosky lesem a vodu z pramene pije.

Mluvím k Vám zde proto, aby jste se ujistili, že to co v sobě tušíte skutečně existuje.

Je to chrám, království Boží ve Vás, je to Láska a prožitek skutečnosti, je to esence života, která se v nás, stejně tak i ve všech ostatních bytostech projevuje.

Vážení, to co Vám teď sdělím je možná šokující, někdo tomu nebude chtít uvěřit, ale je to tak.

Poslyšte, do Vnitřní skutečnosti, která je tolik plná dobra a lásky, jednoty a věčnosti nelze NIC dalšího přidat. Ano, skutečně nic dalšího do ní nepřidáte. Je plná sama o sobě, naplněna ve své neprojevenosti. Nelze do ní přidat ani jediný vjem, ani zrnko rýže, nic takového do ní nelze přidat. JE totiž jiné podstaty, podstaty duchovní, jedná se o podstatu, z které vše vyvěrá a ta překypuje vším ve své úplné prázdnotě všenačplnění.

Je to však velmi radostná zpráva, že nelze do ní nic přidat, nemusíme se totiž snažit o žádné hledání čehokoli, co by jsme do ní přidali. Už teď máme vše, protože jsme vším při spojení s vnitřní podstatou.

Ve světském světě to tak není, pokud například dosáhnete tolik úspěchu v projeveném světě, že například postavíte dům, začnou se Vám často řetězit neustálé další požadavky, čím je třeba dům naplnit, barva interiéru, výzdoba, a péče o zahradu, může Vás zaměstnávat na velmi dlouhou dobu. Ve světském světě je to tak, že každá tužba přináší další řetězíci se požadavky, podobně jako každá loď na řece způsobí vlny u břehu.

Ale v duchovním světě toto neplatí, tam je často mnohé právě naopak, než je tomu ve světě pomíjivém.

Živé jsoucno vnitřního bytí, pramene života je plné, plné ze své podstaty a jeho „nalezení“ přináší prožitek hojnosti a osvobození. Tam je plnost, spokojenost, mír a věčný klid, zároveň je to svět plný prožitku spojení, nikdo a nic nám tam totiž nechybí.

NIKDO A NIC NECHYBÍ, umíte si to vážení přátelé představit?

Z pohledu světa jednoty se svět dualistický jeví jako větší či menší utrpení, ale vždy utrpení, protože v projeveném světě nelze dosáhnout naplňující jednoty a skutečného štěstí se nedaří dosáhnout ani těm nejbohatším a nejvlivnějším bytostem, jak už vyjádřil veleslavný Buddha Gautama.

Ve světě duchovní podstaty Boha otce, nedochází k řetězení potřeb a tužeb, vnitřní skutečnost nelze nijak vylepšit, nelze ji natřít ani vyzdobit. Je dokonalá tak jak je, nemá žádnou potřebu ani přeměnu, je plná ve své podstatě.

Jak ji najít, jak se jí dotknout, jak se s Tím seznámit, či dokonce trvale ztotožnit?

Přátelé, jde to snadno člověku připravenému, jen je třeba se tomu oddat, rozhodnout se pro to, milovat to, obracet se k Bytí jako k milovanému Bohu otci, nebát se a projít všechny vnitřní nástrahy ulpívajícího a lstivého ega.

Na této cestě Pravdy, kde ego líčí nástrahy, je třeba odvahy a rozhodnutí dojít k cíli. Nehledět na strachy a lákadla iluzí, jít přímo, tak přímo, že cesta sama se rovná, když vidí naše odhodlání.

Pro charaktery nečisté, pro Ega přebujelá, je seznámení s vnitřní skutečností obtížnější, ale pro bytosti čisté a skromné je to snadné a přirozené, jen si někdy ani neuvědomí, jaký je jejich skutečný zdroj štěstí a Lásky, že ho nosí přímo v sobě, že jsou s ním vždy nablízku, že je miluje a s ním jsou vždy spokojeni.

Člověku připravenému, čistého charakteru, stačí velmi málo, aby poznal Boha, obrací se k němu a miluje Ho tak nějak od přírody.

Cesty očišťování charakteru jsou známé snad ze všech náboženství, ano nitro čisté snadno splyne s Božskou podstatou, jelikož jsou stejné esence.

Když se noříme sami do sebe, při odpočinku nebo meditaci, sami jsme svědky toho, co nám tam může překážet. Hlubokému vnoru překázejí

křivdy, touhy, nedorozumění, existenční potíže, strach, stres, ale i lenost, otupělost či jiné nerovnováhy.

Splynutí s vnitřní skutečností napomáhají všechny dobré dojmy z nesobeckého jednání, nezištné pomoci, trpělivosti, porozumění, čisté lásky, dobrá přání našim bližním, poctivá práce a vyváženost všeho druhu.

Rovnováha vnitřní i vnější a vyspělost charakteru, když člověk prohlédne marnost tužeb světa, okusí pomíjivost všeho stvořeného či zrozeného, prostým vývojem dochází k chrámu Božímu. Hledal všude, v dáli i v okolí, hledal v požadcích i majetku, v manželkách i světcích. Nakonec dojde až sám k sobě, zastaví se a pokleká před Bohem. Prosí o odpuštění, pláče a nařiká nad marností všech svých tužeb. Intuitivně se člověk ponoří do sebe při životních pádech, pláče a očišťuje tím své nitro. Přijde fáze odpuštění, kdy ze srdce prosí o to, aby mu bylo odpuštěno tak jako on sám se rozhodl odpustit vše svým bližním i sobě. Tak postupně dojde až sám k sobě, zpět domů do chrámu Božího, kde nalezne se Vše.

Tak čistá jako první Lásky, tak svatá jako myšlenka na Boha, tak skrytá jako jehla v kupce sena, tak zjevná jako slunce nad loukou. Tak zjeví se nám Pravda, Pravda našich Srdcí. Hřejivá a stálá, propojující v jedinou skutečnost. Tak milující jako náruč Boha.

Pravda vnitřní skutečnosti, která vždy byla s námi ...

Jan Jan 17.9.2023

Sníh!

*Do sněhu zavrtám se jako myš,
ve sněhu hlubokém, v závěji budu hledat skryš,
skryš před životem, v závěji svého dětství
tam za naším plotem...*

*Jenomže ať už se mně jak chce daří,
vrátit se domů, do závěje dětství
přecejen se mně nepodaří!*

P.H. Poutník Pcd

Kontakt: Obec Unitářů v Brně, Milady Horákové 13, 602 00 Brno
Shromáždění: Budova Finesta, 2. patro, místnost 213
Bankovní spojení: 1347674359 / 0800 (platné v roce 2023)

Metta Bhavana

*Tak jako se naplňuje křišťálová váza nebo džbán
Zdravou čistou a průzračnou pramenitou vodou*

Tak nyní i my naplňujeme svoji mysl

Myšlenkami nejčistší lásky a soucitu

Nechť odlétnou všechny strachy a stresy

které jsme prožili od narození až do současnosti

Nechť odlétnou jako stěhovaví ptáci

a nevrátí se již nikdy zpátky.

Ať jsou šťastny všechny bytosti

Malé i velké

Silné i slabé

Chytré i hloupé

Krásné i ošklivé

Bohaté i chudé

Viditelné i neviditelné

Ať jsou šťastny všechny bytosti

na severu, na jihu, na východě i na západě

Ať jsou šťastny všechny bytosti

pod zemí, ve vodě, na zemi i ve vzduchu

Ať jsou šťastny všechny bytosti

kdekoli ve vesmíru, necht' mají mír

Ať jsou zdraví a šťastni také všichni naši

konkurenti, oponenti, kritici a nepřátelé,

přejme jim mír.

[v duchu opakujeme aspoň 10x zvolna mantru

"ať jsou všechny bytosti zdravé a šťastny"]

Ať jsou všechny bytosti zdravé a šťastny,

mír blízkým a mír vzdáleným!!!

==== ÓM ====

Více informací a tipů se dozvíte na facebooku, na našich webových stránkách, nebo na stránkách Unitarie:

www.facebook.com/UnitariaBrno

brno.unitari.net

Stránky NSČU, odkud se dostanete také ke stránkám jiných obcí:

www.unitaria.cz

Můžete nám také napsat na mailovou adresu:

unitaria.brno@seznam.cz

Nebo navštívit blog unitářských duchovních:

pospolu.unitaria.cz

Vydává Obec unitářů v Brně. Redakční rada: Rev. Mgr. Jarmila Plotěná,
Bc. Daniel Novotný, Ing. Pavel Sedlák

